

— На твоего, на най-малкото. Бѣше кацнало веднажъ ейтамъ, на райската ограда. Видѣ го едно дяволче, хвърли скришомъ камъкъ, та право въ крилото му. И ангелчето — цопъ — долу. Разплака се миличкото. Не може да прехвъркне въ райската градина. Хванахъ се за оградата, спустнахъ си опашката и му рекохъ: — „Дръжъ се за опашката ми! Азъ ще те изкача на оградата и ще те прехвърля въ градината.“ Като го прехвърлихъ, то ми рече: — „Живо да си ми! Задето ми направи тази добрина, нека ти стане бѣла опашката. Да се отличаващъ отъ лошитѣ дяволчета.“ — Оттогава ми е бѣла опашката. Пустни ме, дѣдо Господи, да влѣза вътре!

Усмихна се дѣдо Господъ и рече:

— Виждамъ, че не си като другитѣ дяволчета. Но все си дяволче. Ще те пустна да влѣзешъ, когато станешъ цѣло бѣло.

— Какъ ще стана цѣло бѣло?

— Като направишъ нѣкоя голѣма добрина на земята.

— Каква добрина?

— Ти самò трѣбва да познаешъ каква. Сега ще те пустна долу на земята и ще гледамъ какво ще направишъ.

Дѣдо Господъ спустна златна стълба отъ небето до зе-

мята. Дяволчето слѣзе по стълбата, която го отведе при най-прочутия майсторъ на играчки. Майсторътъ бѣше работилъ цѣла нощъ. Сега бѣ задрѣмалъ на единъ столъ срѣдъ играчкитѣ.

Дяволчето се мушна до едно арапче, що си плезѣше езика и сочеше съ ржка затворена кутия. Дяволчето я отвори. Вътре имаше тютюневъ прахъ съ лютива миризма. Нѣщо го загѣделичка по носа и то кихна високо.

— Ап-чи-хи!

Майсторътъ отвори очи, видѣ дяволчето и извика:

— Ами това рогато пакостниче отде се взе между играчкитѣ? Отде дойде, бе опашатко?

Дяволчето зина да отвърне, но кихна повторно.

Майсторътъ се разсмѣ и рече:

— Ехъ, че хубава играчка ще направя! Самъ Господъ ме подсѣща, като ми е изпратилъ тоя неканенъ гостенинъ. Ще направя дяволче съ бѣла опашка — да киха и да вика „на здраве!“

*

Речено, сторено. Цѣлъ день и цѣла нощъ работи майсторътъ. На другата сутринъ рано играчката бѣше готова: малко